

Hristos dăruiește - însă altfel ... (2)- Dirk Schürmann

Gânduri despre dăruire

În prima parte a acestui articol am primit o impresie despre modul în care Domnul Isus a oferit daruri oamenilor care I-au ieșit în cale. Dar chiar și suferința și moartea Sa nu I-au schimbat atitudinea altruistă.

„Eu vreau”

În Luca 22.39 vedem că Domnul Isus a mers la Muntele Măslinilor, conform obiceiului Său. Este ultima noapte înainte de răstignirea Sa, un moment de nevoie profundă și de suferință iminentă. Și totuși, în această situație, auzim o rugămintă extraordinară în rugăciunea Sa: „Tată, vreau” (Ioan 17.24).

Aceste cuvinte sunt remarcabile. „Tată, vreau” - rareori auzim asta din gura Lui. Viața Sa a fost caracterizată de un devotament total; voința Sa a fost întotdeauna în armonie desăvârșită cu voința Tatălui. Nu a fost niciodată preocupat de propria Sa voință, ci întotdeauna de voința Tatălui. Doar în foarte puține locuri ni se spune că El a spus explicit: „Eu vreau” (Matei 8.3,7; 15.32; Marcu 1.41; Luca 5.13; 6.47; 12.5; Ioan 17.24).

Găsim un astfel de exemplu atunci când un lepros vine la El, plin de îndoieli, dacă Domnul îl va ajuta. Domnul spune: „Vreau; fii curățit!” (Matei 8.2,3; Marcu 1.40,41; Luca 5.12,13). Făcând aceasta, El dezvăluie dragostea inimii Sale, care îi dă leprosului siguranță și încredere.

Aici, în Ioan 17.24, în timp ce Se roagă Tatălui, El spune din nou: „Tată, Eu vreau”. Și ce vrea El? Nu ceva pentru El, ci ceva pentru noi: „... ca *acea* pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt *Eu*, ca să privească gloria *Mea*”. Această dorință aproape că ne taie respirația, atunci când o realizăm cu adevărat. Cu puțin timp înainte ca Domnul Isus să meargă la moarte prin suferințe de nedescris, El nu Îi cere Tatălui ușurare sau ceva pentru El, ci ca *noi*, cei răscumparați de El, să fim cu El pentru totdeauna - în locul în care El este și unde putem vedea gloria Sa. Dorința Sa, ca noi să privim gloria Sa, ne arată cât de mult dorește El să ne arate gloria Sa incomensurabilă.

Aceste cuvinte dezvăluie inima iubitoare a Domnului într-o profunzime care ar trebui să ne conducă la închinare. Când reflectăm la faptul că Domnul Isus face această cerere în timp ce știe că cea mai mare suferință se va abate curând asupra Sa, nu putem decât să ne minunăm. Dragostea Sa pentru noi nu cunoaște limite. Cea mai mare dorință a Sa nu este doar să ne salveze, ci El dorește și să ne aibă complet alături de El în părtășia eternă, astfel încât să-L putem cunoaște și să ne bucurăm de El în gloria Sa.

„Depărtează paharul acesta de la mine”

Pasaajul din Luca 22.39-46 ne arată adâncimea de neînțeles a suferinței Domnului nostru Isus în Ghetsimani. Aici devine clar cât de extraordinare sunt dragostea, sfințenia și devotamentul Său.

În primul rând, este remarcabil faptul că Domnul Isus nu le cere ucenicilor Săi să se roage pentru El atunci când Se afla în cea mai mare nevoie a Sa. Spre deosebire de apostolul Pavel, care le-a cerut credincioșilor în mai multe locuri să mijlocească pentru el (de exemplu, Efeseni 6.18,19), Domnul Isus nu le face o astfel de cerere ucenicilor Săi - nici măcar în acest ceas de cea mai profundă angoasă și agonie. În schimb, El spune: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită” (Matei 26.41; Marcu 14.38). Grija Sa nu este pentru El Însuși, ci pentru ei. El știe că

Gânduri despre dăruire

ei ar putea intra în ispită, având în vedere ce urma să se întâmple, și El vrea ca ei să fie pregătiți pentru aceasta.

Apoi Îl auzim pe Domnul Isus cerându-I Tatălui: „Tată, dacă vrei, depărtează paharul acesta de la Mine! Însă nu voia Mea, ci a Ta să se facă” (Luca 22.42). Aceasta este una dintre rarele ocazii, în care Domnul Isus face o cerere pentru El Însuși. Dar care este motivul acestei cereri? S-ar putea crede că Îi era teamă de chinul fizic, care Îl aștepta: biciuirea, cuiele, atârănarea pe cruce. Dar nu acesta era motivul. Mulți martiri au îndurat moartea cu un cântec pe buze. Pe măsură ce evenimentele se derulează, vedem cât de mult mai mult a suportat Domnul suferința fizică cu demnitate.

Nu, rugăciunea Sa nu se referea la ce I-ar face oamenii. Era vorba despre ceva mult mai profund: El va lua asupra Sa păcatele tuturor celor care cred în El. El, care era desăvârșit de curat și sfânt, urma să fie împovărat cu vina noastră. El, care detesta păcatul până în măduva oaselor, urma să fie făcut El Însuși păcat. Această idee a fost infinit de teribilă pentru El, deoarece natura Sa divină și desăvârșită era (și este) de o puritate care detestă absolut păcatul.

Adesea nouă ne este înfricoșător de ușor să intrăm în contact cu păcatul. El este tentant, iar carnea noastră se complăce în păcat. Dar Domnul Isus nu avea carne păcătoasă. În El era doar natura sfântă, divină, care urăște păcatul. Pentru El simpla idee de a intra în atingere cu păcatul era insuportabilă - și cu atât mai mult gândul de a fi El Însuși făcut păcat.

Prin urmare, această rugămintă ne arată curăția și sfințenia Sa cu o claritate strălucitoare. Nu slăbiciunea a fost cea care L-a făcut să Se roage: „Depărtează paharul acesta de la Mine!” Mai degrabă, a fost expresia curăției Sale desăvârșite, a urii Sale față de păcatul cu care urma să fie împovărat pe cruce și a devotamentului Său absolut față de voința Tatălui. El știa că va trebui să fie părăsit de Dumnezeu Său, cu care a fost întotdeauna în comuniune, dacă va fi împovărat cu păcatele noastre. El știa că va trebui să suporte judecata teribilă a păcatelor noastre - loviturile unui Dumnezeu sfânt.

Așa că, în ciuda ororii păcatului și în ciuda chinului care Îl aștepta, El adaugă: „Însă nu voia Mea, ci a Ta să se facă!” Această frază dezvăluie devotamentul total al Domnului Isus față de voința Tatălui Său. El era pregătit să facă ceea ce era necesar pentru răscumpărarea noastră, chiar dacă era cel mai groaznic lucru pe care Și l-ar fi putut imagina.

În acest moment vedem dragostea Sa nespuse de mare pentru noi și sfințenia Sa absolută. Este o scenă care ar trebui să ne ducă la închinare. El, care ura păcatul, a luat păcatele noastre asupra Sa, pentru ca noi să putem avea parte de iertare și răscumpărare. Ce Mântuitor minunat!

Urechea vindecată

În Luca 22.50,51 citim mai departe: „Și unul dintre ei l-a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă”. Dar Isus reacționează, spunând: „Lăsați, până aici”. Ceea ce se întâmplă în continuare este o altă expresie a dragostei Sale coplesitoare, care depășește imaginația noastră: oamenii vin să-L prindă, să-I lege mâinile și să-L ducă la cruce - și totuși El face ceva care ne impresionează profund: El vindecă.

Poate că am putea înțelege dacă acel rob ar fi venit la Isus plângând, implorându-L și pocăindu-se: „Ceea ce am intenționat să fac împotriva Ta este groaznic. Te rog, ajută-mă!” Dar nu există nimic din toate acestea aici. Nici o pocăință, nici o rugămintă. Și totuși, Isus îl vindecă pe unul dintre vrăjmașii Săi din dragoste benevolă: un om care este pe cale să-I lege mâinile vindecătoare.

Acesta este Domnul nostru: un Dăruitor incomparabil, inimaginabil!

Niciun apel la milă

Când Îl vedem pe Domnul Isus înaintea lui Irod, înaintea lui Pilat și înaintea soldaților, este remarcabil faptul că El nu a cerut niciodată milă, compasiune sau compătimire. Aceasta nu înseamnă că El era insensibil la compasiune, dimpotrivă. În Psalmul 69, putem privi în inima Sa: „Am așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-am găsit nici unul” (Psalmul 69.20).

Și cu toate acestea - El nu a cerut crutare sau compasiune. De ce? Pentru că El era hotărât să împlinească voia Dumnezeului Său. Dacă a fost voia lui Dumnezeu ca El să fie bătut, atunci El a fost dispus să o accepte. Era pregătit să Se lase bătut.

Acesta este Domnul nostru: complet devotat, până la cea mai profundă umilință.

Darul pentru ucigașii Săi

Apoi Îl auzim pe Domnul Isus pe cruce. Primul Său gând este pentru vrăjmașii Săi.

Ne-am putea aștepta ca El să-I ceară Tatălui să-L răzbune pentru nedreptatea crudă, cu care este tratat. Dar, de fapt, El Se adresează Tatălui, pentru a Se ruga pentru vrăjmașii Săi! Și ceea ce auzim atunci este dincolo de înțelegerea noastră: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac!” (Luca 23.34). - „Tată, iartă-i!” Acești oameni I-au arătat ură pentru dragostea Sa, cruzime pentru faptele Sale bune (Psalmul 109.5), și totuși răspunsul Său este o expresie a dragostei pure: o rugăciune pentru iertare.

Darul pentru tâlhar

Vedem apoi cum Domnul Isus Se întoarce către tâlharul care atârna lângă El pe cruce. Acest om, care este conștient de vina sa și recunoaște că își merită pedeapsa, Îi cere lui Isus: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!” (Luca 23.42). Și ce îi dăruiește Domnul Isus acestui om? Ceea ce toți oamenii de pe pământ tânjesc în cele din urmă: paradisul.

Oamenii au căutat întotdeauna paradisul pierdut. Fie prin sisteme politice, precum comunismul sau capitalismul, fie prin călătorii în locuri de vacanță de vis din Mările Sudului sau din alte părți - oamenii caută acest loc unic. Dar aici, Domnul Isus oferă paradisul unui criminal, din grație benevolă. Și nu cândva, într-un viitor îndepărtat, nu la sfârșitul lumii, ci *astăzi*: „Astăzi [încă] vei fi cu Mine în paradis” (Luca 23.43). Și nu doar paradisul - nu, părtășia acolo cu El Însuși: „Vei fi *cu Mine* în paradis”. Există ceva mai mare?

Și totuși, așa cum am menționat deja, El nu acționează în acest fel dintr-o atitudine de bunăvoință fiind într-o poziție înaltă, ci ca unul care a fost El Însuși împreună-răstignit. Și El face această promisiune și pentru acest om, chiar dacă El este pe cale să sufere cele trei ore de întuneric - timpul în care El va suporta pedeapsa sub judecata lui Dumnezeu. Pentru că altfel nu ar fi fost posibil să-i facă această promisiune. Dreptatea lui Dumnezeu a trebuit să fie împlinită, pentru ca acest dar al harului să fie posibil.

Darul pentru mama Sa

Ultimul dar al Domnului Isus este pentru mama Sa. El nu o uitase; El îi cunoscuse nevoia. Nu numai că ea ar fi văduvă, dar își va pierde și Fiul întâi născut. Cu cuvintele „Femeie, iată fiul tău!” (Ioan 19.26), El îi dă alături pe ucenicul care Îl înțelesese cel mai bine dintre toți ucenicii. Ioan o ia apoi în casa lui și îi dă un nou cămin. Chiar și în mijlocul celor mai mari suferințe ale Sale, Domnul Se gândește la oamenii care Îi sunt aproape.

Scriptura trebuie să fie împlinită

Apoi El simte o sete teribilă. Dar în loc să spună: „Te rog, dă-Mi ceva de băut”, El spune doar: „Mi-e sete!”, pentru ca Scriptura să se împlinească (Ioan 19.28). Aceasta arată măreția Persoanei Sale: faptul că El Însuși a lăsat rezultatul în seama lui Dumnezeu în acest moment și a făcut totul pentru a împlini Scripturile. Scripturile prevestiseră deja ce I se va da: oțet (Psalmul 69.21). Și asta este exact ceea ce s-a întâmplat. Acesta este Domnul nostru.

El ne slujește

Dar dăruirea Sa nu s-a încheiat cu slujirea Sa pe pământ. Chiar și astăzi, El continuă să ne dăruiească bunătatea și harul Său. Iar în eternitate ne va da și mai mult. În Luca 12.37 citim că El ne va invita la masă și ne va servi El Însuși. Ne putem imagina asta? Dăruirea Lui nu se oprește. Chiar și atunci când El stă pe tron și primește în sfârșit onoarea care I se cuvine, vedem un flux de binecuvântări emanând de pe acest tron (Apocalipsa 22.1). Darea și dăruirea Sa rămân fără sfârșit.

Darul gloriei

Aș dori să închei cu ceea ce este probabil cel mai mare dar, pe care Domnul ni-l poate oferi. Este un dar, pe care îl putem recunoaște deja acum și care ne va face fericiți pentru eternitate. Ne putem bucura deja de el astăzi, chiar dacă ne este greu să înțelegem pe deplin ce înseamnă cu adevărat. Este vorba despre cuvintele din Ioan 17.22.23: „Și Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum Noi suntem una: Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți spre a fi una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.”

Această glorie, pe care El vrea să ne-o dea, este un dar de nedescris. Domnul L-a glorificat pe Dumnezeu într-un mod incomparabil prin viața și moartea Sa, iar Dumnezeu a răspuns cu o glorie extraordinară, pe care I-a dăruit-o Lui ca Om. Dar acum Domnul Isus spune, ca să spunem așa: Vreau să dau această glorie celor care sunt ai Mei. - De ce? Scopul final este „ca să cunoască lumea că Tu i-ai iubit (pe ai Mei) așa cum M-ai iubit pe Mine”.

Faptul că Domnul Isus ne dă această glorie este dovada că suntem iubiți de Dumnezeu Tatăl, așa cum El Însuși este iubit de Tatăl. Ne putem măcar imagina aceasta? Cum Îl iubește Dumnezeu pe Fiul Său - într-un mod inimaginabil de mare! Această dragoste exista deja în eternitate, ea L-a însoțit pe Domnul în călătoria Sa pe pământ și a culminat cu moartea Sa. Isus Însuși spune: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața” (Ioan 10.17). Moartea Sa ca jertfă este punctul culminant al motivului pentru care Tatăl Îl iubește.

Iar acum aflăm că Tatăl ne iubește și pe noi cu aceeași dragoste. Ca dovadă a acestui fapt, Domnul ne va da gloria Sa, pentru ca noi să știm pentru eternitate: noi suntem iubiți cu aceeași dragoste pe care Tatăl o are pentru Fiul Său.

Deja afirmația, că Domnul Isus Își va da viața și trupul pentru noi (Luca 22.19), ne umple de uimire. Dar acest dar este depășit aici: dragostea eternă a Tatălui, dragostea, cu care El L-a iubit întotdeauna pe Fiul, ne este acum dăruită și nouă. Această dragoste este dată în toată plinătatea și puterea ei tuturor celor care cred în El, ție și mie.